

Sygn. akt I C 243/14 upr.

UZASADNIENIE

Powód M. D. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanej M. W. o zapłatę kwoty 5.343,78 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2013 r. do dnia zapłaty z tytułu umowy sprzedaży, a nadto zasądzenia kosztów procesu.

Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że zamówione materiały nigdy nie zostały dostarczone.

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

M. D. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą G., w ramach której zajmuje się sprzedażą materiałów budowlanych. M. W. dokonywała zakupów u powoda w związku z budową domu.

Niesporne.

W hurtowni powoda M. W. obsługiwał pracownik S. K.. Zamawiane przez pozwaną materiały były dostarczane na budowę gdzie pracownicy pozwanej potwierdzali ich odbiór na dokumencie WZ. Powódka 28.02.2013 r. zamówiła między innymi materiały do wykończenia elewacji (tynk, pigment, grunt) i podpisała wystawioną fakturę z terminem płatności 7 dni. Poprosiła jednak, aby realizacja była w późniejszym terminie tak, aby materiały nie stały na budowie. S. K. w porozumieniu z M. D. zgodził się żeby zapłata nastąpiła po odbiorze ponieważ M. W. była dobrą klientką i zawsze rozliczała się za zamówiony towar. (...) miały być dostarczone na budowę i pracownicy budowlani mieli je odebrać i przystąpić do prac wykończeniowych. Materiał na który opiewała faktura z dnia 28 lutego 2013 r. nie został dostarczony.

M. W. rozliczając wydatki na budowę i wnosząc do Urzędu Skarbowego o zwrot niektórych wydatków nie przedstawiła tej faktury do rozliczenia. Do dnia wniesienia zarzutów elewacja nie była wykonana.

Dowód: zeznania świadka M. B. k. 66;

zeznania świadka G. J. k. 66- 67;

zeznania świadka K. W. k.79;

zeznania świadka S. K. k. 95;

zeznania świadka M. L. k. 95;

zeznania świadka P. S. k. 103;

faktura i paragon k. 7-9;

wniosek o zwrot do US k. 31 - 34.

W dniu 7 listopada 2013 roku pełnomocnik powoda sporządził pismo skierowane do M. W., w którym wezwał ją do uregulowania zaległości w kwocie 5.343,78 zł do dnia 8 marca 2011 r.

Dowód: wezwanie – k. 10.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu I instancji, w okolicznościach badanej sprawy nie zaistniały przesłanki do uwzględnienia roszczenia.

Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny (art. 535 k.c.). Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Podstawowym obowiązkiem sprzedającego jest przeniesienie na kupującego własności rzeczy stanowiącego przedmiot zbycia, a głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest obowiązek zapłaty ceny.

Strona powodowa na dowód istnienia dochodzonego roszczenia przedstawiła paragon i fakturę podpisaną przez pozwaną. Na pozwanej spoczywa zatem ciężar udowodnienia okoliczności niweczących lub tamujących roszczenie powoda. Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty przyznała, że podpisała fakturę, lecz zaprzeczyła żeby wymieniony tam towar został jej kiedykolwiek wydany, podkreśliła, że odbiór towaru zawsze był potwierdzany na dokumencie WZ, a takiego dokumentu powód nie przedstawił ponadto na potwierdzenie swoich twierdzeń zawnioskowała dowód z przesłuchania świadków i przedstawiła dowody rozliczenia z Urzędem Skarbowym z których wynika, że nie rozliczała tego wydatku.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków M. B., G. J., K. W., S. K. i M. L. ponieważ zeznania te wzajemnie się uzupełniały, poszczególni świadkowie mieli ograniczoną wiedzę, ale w zestawieniu zeznania te dawały pełny obraz zdarzeń. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że S. K. jako handlowiec zatrudniony u powoda przyjmował zamówienia od pozwanej. Towar dostarczany był zazwyczaj przez pracowników powoda samochodami dostawczymi bezpośrednio na budowę pozwanej. Współpraca przebiegała dobrze, a faktury były zawsze przez pozwaną regulowane. Sporna faktura została wystawiona 28.02.2013 r. wtedy zostały zamówione materiały na elewacje budynku. S. K. dokładnie pamiętał, że do dnia 30.04.2013 r. towar na pewno nie został dostarczony pozwanej, ani pozwana go nie odebrała (to zamówienie było duże gabarytowo i nie można go było odebrać samochodem osobowym). Wskazał, że jak kończył pracę przekazał tą sprawę jako niezakończoną. Pracujący u powoda w charakterze kierowców M. B. i G. J. nie dostarczali tego zamówienia pozwanej. Świadkowie M. L. i P. S. pracownicy budowlani pozwanej potwierdzili, że towar na wykonanie elewacji nie został dostarczony mimo, że go oczekiwali i byli gotowi do podjęcia prac wykończeniowych, elewacja nie została przez nich wykonana. M. L. wskazał ponadto, że kwitował odbiór materiałów dostarczanych na budowę i nie było takiej sytuacji aby dostarczany z hurtowni towar był pozostawiony na budowie bez nadzoru i nie był kwitowany. Z zeznaniami tymi korelują zeznania męża powódki. Potwierdzeniem nieotrzymania przez pozwaną zamówionych materiałów do wykonania elewacji jest też fakt nierozliczenia faktury z dnia 28.02.2013 r. w Urzędzie Skarbowym i niewykonanie elewacji. Odnosząc się do stanowiska strony powodowej wskazać należy, że owszem same te fakty nie przemawiałyby za przyjęciem twierdzeń pozwanej za prawdziwe niemniej w ocenie Sądu w świetle pozostałych dowodów nie można uznać, iż nie mogą one uprawdopodobnić twierdzeń pozwanej co do nieotrzymania towaru. Ponadto niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego byłoby przyjęcie, że pozwana miała towar i pracowników gotowych do pracy, a mimo to nie wykonała elewacji. Dodatkowo za uznaniem za wiarygodne zeznań świadków i pozwanej przemawia brak dokumentu WZ. Dokument WZ jest dowodem magazynowym dokumentującym wydanie towarów na zewnątrz. Jest on ściśle związany z prowadzoną przez przedsiębiorstwo gospodarką magazynową i obowiązującymi w tym zakresie zasadami. Wprawdzie sprzedający nie ma obowiązku wystawiania WZ do każdego dokumentu sprzedaży, ale w tym przypadku towar miał być dostarczony na budowę pozwanej i przyjęte między stronami było że odbiór towaru kwitowany był na dokumencie WZ. W świetle tych dowodów sama faktura jest dowodem niewystarczającym dla wykazania, że rzeczywiście nastąpiło przeniesienia własności rzeczy wymienionych na fakturze.

Tym samym powództwo w całości należało oddalić.

Stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, przy czym o kosztach należnych stronie reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika Sąd rozstrzyga tylko na wniosek złożony przed zamknięciem rozprawy (art. 109 § 1 kpc). Powód przegrał sprawę w całości i o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia prawa i celowej obrony. Na

koszty postępowania poniesione przez stronę pozwaną składały się złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSR Aneta Iglewska-Wilczyńska

Sygn. akt I C 243/14 upr.

Zarządzenia

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron;
4. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni.

G., dnia 30.10.2015r.

SSR Aneta Iglewska-Wilczyńska